

- CAP. III. De virtute edicti Inquisitorum. pag. 352
 CAP. IV. De Personis, quæ ex vi edicti denunciare tenentur. pag. 353
 CAP. V. De Personis, quæ denunciari debent. pag. 354
 CAP. VI. De delictis ad sanctum Officium spectantibus. pag. 357
 CAP. VII. De libris prohibitis. pag. 365
 CAP. VIII. De Excommunicatione Bullæ Cœnæ contra legentes, retinentes, &c. libros hæreticorum. pag. 369
 CAP. IX. De legentibus libros hæreticorum. pag. 373
 CAP. X. De Retinentibus libros hæreticorum. pag. 374
 CAP. XI. De Imprimentibus libros hæreticorum. pag. 376
 CAP. XII. De Defendantibus libros hæreticorum. pag. 376
 CAP. XIII. De Libris prohibitis comburentis, aut expurgandis. pag. 376
- P A R S III.**
- De Denunciationibus faciendis pro Confessariis sollicitantibus.
- CAP. I. De Bullis, & Decretis circa onus denunciandi Confessarios sollicitantes. pag. 378
 CAP. II. De prima clausula. omnes & singulos Sacerdotes. pag. 378
- CAP. III. De secunda clausula. Personæ, quacumque illa sint. pag. 379
 CAP. IV. De tertia clausula. Ad inboneſta. pag. 379
 CAP. V. De quarta clausula. Sive inter se, sive cum aliis quomodolibet perpetranda. pag. 380
 CAP. VI. De quinta clausula. In actu sacramentalis Confessionis, sive ante, vel post immediatè. pag. 380
 CAP. VII. De sexta clausula. Sive occasione, vel praetexto confessionis hujusmodi, etiam ipsa confessione non secta. pag. 381
 CAP. VIII. De septima clausula. Sive extra occasionem confessionis in confessionario. pag. 383
 CAP. IX. De octava clausula. Aut in loco quicunque, ubi confessiones sacramentales audiuntur, &c. pag. 384
 CAP. X. De nona clausula. Sollicitare, vel provocare tentaverint. pag. 385
 CAP. XI. De décima clausula. Aut cum eis illicitos, & in honestos sermones, sive tractatus habuerint. pag. 386
 CAP. XII. De undecima clausula. Mandantes omnibus Confessariis, ut suos panitentes monent de obligatione denunciandi, &c. pag. 389
 CAP. XIII. De duodecima clausula. Quod si hoc officium prætermiserint, &c. pag. 394
 CAP. XIV. De qualitate delicti sollicitationis. pag. 394

INDEX CAPITUM TERTII TOMI.

De Examine Ordinandorum, Prædicatorum, Missionariorum, &c.

P A R S I.

- EXAMEN ORDINANDORUM
- CAP. I. De Sacramento Ordinis. p. 395
 CAP. II. De Sacrosancto Sacrificio Missæ. pag. 406

P A R S II.

- EXAMEN PRÆDICATORUM
- CAP. I. De causa efficiente sacra concionis. pag. 412
 CAP. II. De causa finali. pag. 423
 CAP. III. De causa materiali. pag. 423
 CAP. IV. De causa formali. pag. 427

P A R S III.

- Examen Missionariorum. pag. 430

P A R S IV.

EXAMEN CONCILIORUM.

- CAP. I. Notitia Preliminares. pag. 431
 CAP. II. Questiones. pag. 433
 CAP. III. Notitia Peculiares de Synodo Tridentina. pag. 437

P A R S V.

EXAMEN RITUUM.

- CAP. UNIC. Præcipua Decreta Sacra Congregationis Rituum alphabeticè digitta. pag. 458

Appendix Variarum Propositionum ab aliquibus Summis Pontificibus damnatorum. pag. 466

Appendix Thesum Quesnellianarum.

EXA-

EXAMEN CONFESSARIORUM. TOMUS PRIMUS,

COMPLECTENS

CONSCIENTIAM, LEGES, INSTRUCTIONEM
 Sacrae Pœnitentiariæ, Praecepta Decalogi, & Ecclesiæ, Sacraenta, Censuras, Poenas, in quibus plura de Monialibus: Et Propositiones ab Alexandro VII. Innocentio XI. & Alexandro VIII. damnatas,

Quæ prius hic (tamquam torius Operis Speculum ad labes delendas) afferuntur.

Deinde in propriis locis trium Tomorum rejecta citantur.

Quorum locorum Indicem habes in fine Tomi Tertii.

I. PROPOSITIONES 45. AB ALEX. VII. D A M N A T A E.

Ecclesia V. die 24. Septembris 1663.

In Congr. Gen. S. Rom. & Univ. Inq. habita in Palatio Apof. Montis Quirinalis cor. SS. D. N. Alex. Divina Prog. Papa VII. &c.

Sanctissimus D. N. audivit, non sine magno animi sui labore, complures opiniones Christianæ discipline relaxatæ, & animarum perniciem inferentes, parim antiquas iterum suscitari, partim noviter prodire: & summam illam luxuriantem ingeniorum licentiam in dies magis exercere, per quam in rebus ad conscientiam pertinientibus modus opinandi irrepit alienus omnino ab Evangelica simplicitate, Sanctorumque Patrum doctrina, & quem si pro recta regula fideles in praxi sequerentur, ingens eruptio effet Christianæ vite corrupta. Quare, ne ulla unquam tempore viam salutis, quam supra veritas Deus, cuius verba in eternum permanent, avitam esse definit, in animarum perniciem dilatarit, seu verius pervertiri contigeret, idem SS. D. N. ut oves sibi creditas ab ejusmodi spatiofa, lataque, per quam iurit ad prædictam, videlicet, pro pastorali sollicitudine in relam seminari evocaret, earundem opinionum examen pluribus in Sacra Theologia Magistris, & doceandis. D.D. Cardinalibus contra hæreticam præviam Gener. Inquis. ferio commisit: Qui tantum negotium frenue aggressi, eique sedulo incumbentes, & matre diuissa usque ad hanc diem infra scriptis propositionibus, super unaquaque ipsarum sua suffragia Sanctissima Sua singularem exposuerint.

1 Homo nullo unquam vita sua tempore tenetur elicere actum fidei, spei, & charitatis ex vi præceptorum divinorum ad eas virtutes pertinentium.

2 Vir equitatis ad duellum provocatus, potest illud acceptare, ne timiditatis notam apud alios incurat.

3 Sententia afferens, Bullam Cœnæ solūm prohibente absolutionem hæretis, & aliorum criminum, quantum

Examen Ecclesiæ.

do publica sunt; & id non derogare facultati Trid. in qua de occulis criminibus sermo est, anno 1629. 18° Junii in Consistorio Sacr. Congr. Eminentis. Card. vifa, & tolerata est.

4 Prelati Regulares possunt in foro conscientiae absolvere quicunque facilius ab heresi occulta, & ab excommunicatione propter eam incursa.

5 Quamvis evidenter tibi constet Petrum esse hæreticum, non tenoris denunciare, si probare non possis.

6 Confessarius, qui in Sacramentali Confessione tribuit Pœnitenti chartam postea legendam, in qua ad Venientem non confiteretur, non confiteri sollicitate in Confessione; ac proinde non est denunciandum.

7 Modus evadendi obligationem denunciandi sollicitationis est: Si sollicitatus confiteatur cum sollicitante; hic potest ipsum absolvere absque onere denunciandi.

8 Duplicatum stipendum potest Sacerdos pro eadem Missa licite accipere, applicando perenti partem etiam specialissimum fructus ipsimet celebranti correspondenter; idque post Decretum Urbani VIII.

9 Post Decretum Urbani potest Sacerdos, cui Missa celebrande traduntur, per alium satisfacere, collato illi minore stipendio, alia parte stipendi sibi retenta.

10 Non est contra iustitiam, pro pluribus sacrificiis stipendum accipere, & sacrificium unum offere: neque etiam est contra fidelitatem, etiam promittant, promissione etiam juramento firmata, danti stipendum, quod pro nullo alio offeram.

11 Peccata in Confessione omissa, seu ob instantis periculum vitæ, aut ob aliam causam, non tenuerit in sequenti Confessione exprimere.

12 Mendicantes possunt absolvere à casibus Episcopis referatis, non obtenta ad id Episcoporum facultate.

13 Satisfacit præcepto annua Confessionis, qui constitutus Regulari Episcopo præfato, sed ab eo injuncte reprobato.

14 Qui facit Confessionem voluntariè nullam, satisfacit præcepto Ecclesiæ.

15 Penitentis propria auctoritate substituere sibi alium potest, qui loco ipsius penitentiam adimplat.

A 16 Qui

Examen Confessorum. Tom. I.

tatem eligendotum, sumpto comparativo proposito; vel secundum locutione minus propria ponit digniores, ut excludat indignos, non vero dignos; vel tandem loquitur tertio, quando sit concursus.

48 Tam clarum videtur, fornicationem secundum se nullam involvete malitiam, & solum esse malam, quia interdicta, ut contrarium omnino rationi dissimilum videatur.

49 Mollities jure nature prohibita non est. Unde si Deus cam non interdixisset, sive esset bona, & aliud quando obligatoria sub mortali.

50 Copula cum conjugata, consentiente marito, non est adulterium; ideoque sufficit in confessione dicere, te esse fornicatum.

51 Famulus, qui submissis humeris scienter adjuvat herum sum ascenderere per fessuras ad stuprandam virginem, & multo eidem subservit, defendo sciam, apriendo januam, aut quid simile cooperando, non peccat mortaliter, si id faciat meru notabilis destrimenti, puta ne à domino malè tractetur, ne torvis oculis aspicitur, ne domo expellatur.

52 Praeceptum servandi festa non obligat sub mortali, seposito scandalo, si abit contemptus.

53 Satisfaci praecerto Ecclesie ad audiendo Sacram, qui duas ejus partes, imò quatuor simul à diversi Celebrantibus audit.

54 Qui non potest recitate Matutinum, & Laudes, potest autem reliquas Horas, ad nihil tenetur, quia major pars trahit ad se minorem.

55 Praecerto Communionis annus satisfit per sacrificium Domini mandacionem.

56 Frequens Confessio, & Communio, etiam in his, qui gentiliter vivunt, est nota praedestinationis.

57 Probabile est, sufficere attritionem naturalem, modo honestam.

58 Non tenetur Confessario interroganti fateri peccati aliquius confutandem.

59 Licet Sacramentaliter absolvere dimidiatē tantum confessio ratione magni concursus Penitentium, quia sive gr. potest contingere in die magna aliquius feriatur, aut Indulgentie.

60 Penitenti habenti consuetudinem peccandi contra legem Dei, Naturae, aut Ecclesie, etiā emendationis spes nulla appareat, nec est neganda, nec differenda abolitio, dummodo ore proferat, se dolere, & proponere emendationem.

61 Potest aliquando absolvī, qui in proxima occasione peccandi veratur, quam potest, & non vult omittere, quinim direcē, & ex proposito querit, aut ei se ingerit.

62 Proxima occasio peccandi non est fugienda, quando causa aliqua utilis aut honesta non fugiendi occurrit.

63 Licitum est quicunque directe occasionem proximi peccandi pro bono spirituali, vel temporali, noscere, vel proximi.

64 Abolutionis capax est homo, quantumvis labore ignoranter Mysteriorum Fidei, & etiam per negligenciam, etiam culpabilem, nesciat Mysterium SS. Trinitatis, & Incarnationis Domini Nostri Iesu Christi.

65 Suffici illa Mysteria semel credidisse.

Quicunque autem cuiusvis conditionis, status, & dignitatis, illas, vel illarum aliquam conjunctim, vel deinceps defendenter, vel ediderit, vel de eis disputatione, publice, aut privatim tractaverit, vel predicaverit, nisi forsan impugnando, ipso facto incidat in excommunicationem latere sententie, a qua non posse (præterquam in articulo mortis) ab alio quacunque etiam dignitate fulgente, nisi a pro tempore existente Romano Pontifice absolvī. Infoper districte in virtute Sancte Obedientie, & sub intermissione Divini Judicii prohibet omnibus Christi fidelibus, cuiuscumque conditionis, dignitatis, & status, etiam speciali, & specialissima nota dignis, ne predictis opiniones, aut aliquam ipsarum ad proximam deducant.

Tandem, ut ab injuriosis contentionibus Doctores, seu Scholastici, aut alii quicunque imponerent se abstineant, & ut paci, & charitati consolata, idem Sanctissimus in virtute Sancte Obedientie eis precipit, ut tam in libris imprimendis, ac manucriptis, quam in Thebibus, Disputationibus, ac Predicationibus caveant ab omnibus confusa, & nota, necnon a quibuscumque conciencia contra eas propositiones, que adhuc inter Catholicos hinc in-

de controveriuntur, donec à Santa Sede cognite super iisdem propositionibus judicium proferatur.

Franciscus Ricardus S. R. & Univers. Inquis. Not.

Loco + Sigilli.

Premissum Decretum fuit publicatum 4. Martii 1679.

3. PROPOSITIONES DUÆ DE PECCATO PHILOSOPHICO AB ALEX. VIII. DAMNATÆ.

Feria V. die 21. Augusti 1690.

In Congr. Gener. S. Rom. & Univ. Inquis. habita in Palatio Apost. Mont. Quirinalis coram SS. D. N. Alexander Divina Provid. Papaæ VIII. &c.

Sanctiss. D. N. Alexander Papa VIII. non sine magno animi sui mænore audivit duas Theses, seu Propositiones, unam deno, & in maiorem fideliā perniciem suscitari, alteram de novo erupere: Et cum sua Pastorale Officii munus sit Oves sibi creditas a novissim paucis avertore, & ad salutaria ſemper dirigere, didicimus Thesum, five Propositionum examen pluribus in S. Theologia Magistris, & deinde Eminenſis, & Reverendis. D. D. Card. contra Hereticam præviam Generalibus Inquistoribus, sedulè commisit, qui plures re mature discussa infrascripsit Thesibus, seu Propositionibus super unaquaque ipsarum sua suffragia Sanctorum Sue ſigillatim exposuerunt.

1 Bonitas obiectiva conſitit in convenientia objec- tū cum natura rationali: formalis vero in conformitate actus cum regula morum. Ad hoc sufficit, ut actus moralis tendat in finem ultimum interpretativum. Hinc homo non tenetur amare, neque in principio, neque in decurso vita sua moralis.

2 Peccatum philosophicum, seu morale est actus humanus disconveniens natura rationali, & recta ratione: Theologicum vero & mortale, est transgressio libera divine legis. Philosophicum quantunvis grave in illo, qui Deum vel ignorat, vel de Deo actu non cogitat, est grave peccatum; sed non est offendit Dei, neque peccatum mortale dissolvens amicitiam Dei, neque aeterna pœna dignum.

Quibus peratis, Sanctissimus, omnibus plene, & magno confidatis, primam Thesim, seu Propositionem declaravit hereticam, & uia talis damnandam, & prohibendam esse, scimus damnas, & prohibet sub censuris, & penas contra Hereticos, & eorum factores in jure expressis. Secundam Thesim, seu Propositionem declaravit fandafosam, temerariam, pueram, aviram offensivam, & erroneam, & uia talis damnandam, & prohibendam esse, scimus damnas, & prohibet, ita quicunque illam docuerit, defendenter, ediderit, aut de ea etiam disputatione, publice, seu privatum tractaverit: nisi forsan impugnando, ipso facto incidat in excommunicationem, a qua non posse (præterquam in articulo mortis) ab alio quacunque etiam dignitate fulgente, nisi a pro tempore existente Romano Pontifice absolvī.

18 Confutatio moderna quoad administrationem Sacramenti Penitentie, etiam cum plurimorum hominum sustinet auditoris, & multi temporis diuturnitas confirmet, nullominus ab Ecclesia non habetur pro usu, sed abuso.

19 Homo debet agere tota vita penitentiam pro peccato originali.

20 Confessiones apud Religiosos facte, plerique vel flagela sunt, vel invalida.

21 Parochianus potest suspicari de Mendicantibus,

Loco + Sigilli.

Alexander Speronis S. R. & Univ. Inquis. Not.

Premissum Decretum fuit publicatum 24. Augusti 1690.

4. PROPOSITIONES 31. AB ALEX. VIII. DAMNATÆ.

Feria V. Die 7. Decembri 1690.

In Congr. Gener. S. Rom. & Univ. Inquis. habita in Palatio Apost. Mont. Quirinalis coram SS. D. N. Alexander Divina Provid. Papa VIII. &c.

Sanctiss. D. N. Alexander Divina Providentia Papa VIII. predictus, pro Pastorali cura Oziuum à Christo Domino sibi commissa, de eorum salute sollicitus, ut in seipso gradus per rectas semitas possit incedere, & per suam perniciosa in prævias doctrinam exhibita vitare, unius supra triginta Propositionum examen pluribus in Sacra Theologia Magistris, & deinde Eminenſis, & Re-

Propositiones Damnatae.

verendissimis DD. Cardinalibus contra Hereticam præviam Generalibus Inquistoribus commisit, qui ratus negotio diligenter aggredi, eique ſedulo, ac plures incubentes, ſuper unaquaque ipsarum sua suffragia Sanctorum Sue ſigillatim deuelerunt.

1 In statu nature lapſe ad peccatum formale & demeritum suffici illa libertas, qua voluntarium, ac liberum fuit in cauſa ſua peccato originali, & libera te Adam peccantis.

2 Tameſi detur ignorantia invincibilis iuriū naturæ, hac in statu nature lapſe operantem ex ipſa non excusat a peccato formalis.

3 Non licet sequi opinionem vel inter probabiles probabilitissimam.

4 Dedit ſemeliptum pro nobis oblationem Deo, non pro foliis Eleclis, sed pro omnibus, & foliis Fidelibus.

5 Pagan, Judæi, Hæretici, alioque hujus generis, nullum omnino accipiunt a Iesu Christo influxum; adquoc hinc redē interes in illis eſe voluntatem nudum, & inermem, sine omni gratia ſufficienti.

6 Gratia ſufficienti ſtatui noſtro, non tam utilis, quam pernicioſa eſt, ſic ut prouide merito poſſimus petere: A gratia ſufficienti libera nos Domine.

7 Omnis humana actio deliberata eſt Dei dilectio, vel mundi; ſi Dei, charitas Patris eſt; ſi Mundi, concupiſcentia carnis, hoc eft mala eſt.

8 Neceſſe eſt, infidelis in omni opere peccare.

9 Revera peccat, qui odio habet peccatum merito ob eius turpitudinem, & disconvenientiam cum natura rationali, ſine ullo ad Deum offensum ſpectu.

10 Intentio, qua quis detestatur malum, & prosequitur bonum, merito ut celestem obtineat gloriam, non eft recta, ne Deo placens.

11 Omne, quod non eft ex Fide Christiana ſupernaturali, qua per dilectionem operatur, peccatum eſt.

12 Quando in magnis peccatoribus deficit omni amor, deficit etiam Fides, & etiam videantur credere, non eft Fides Divina, ſed humana.

13 Quisquis etiam aeterna mercede intuitu Deo famulatur, charitate ſi caruerit, vitio non caret, quodque illas, aut coniunctim aut divisim docerit, defendet, ediderit, aut de eis etiam disputative, publice & aut privatum tractaverit, niſi forsan impugnando, ipſo fallo incidat in excommunicationem, a qua non poſſit (præterquam in articulo mortis) ab alio, quacunque etiam dignitate fulgente, niſi a pro tempore exiftente Romano Pontifice, abſoluti.

14 Timor gehennæ non eft ſupernaturalis.

15 Attrito, qui gehennæ, & pœnam metu concepit, ſine dilectione benevolentia Dei proper ſe non eft bonus motus, ac ſupernaturalis.

16 Ordinem premitenti satisfactionem absolutori, induxit, non politia, aut iuſtitio Ecclesie, ſed ipſa Chrifti lex, & preceptio natura rei id ipsum quodammodo dictavit.

17 Per illam proximam mox abſolvendi, ordo Penitentie eft inversus.

18 Confutatio moderna quoad administrationem Sacramenti Penitentie, etiam cum plurimorum hominum sustinet auditoris, & multi temporis diuturnitas confirmet, nullominus ab Ecclesia non habetur pro usu, ſed abuso.

19 Homo debet agere tota vita penitentiam pro peccato originali.

20 Confessiones apud Religiosos facte, plerique vel flagela ſunt, vel invalida.

21 Parochianus potest ſuspicari de Mendicantibus,

qui elemosynis communib⁹ vivunt, de imponenda nimis levi, & incongrua penitentia, ſeu ſatisfactio- ne, ob queſtum, ſeu lucrum ſubſidiū temporalis.

22 Sacrilegi ſunt judicandi, qui juri ad Commu- nionem percipliā p̄tendent, antequam condi- gnati de delictis ſuis penitentiam egerint.

23 Similiter arcendi ſunt à Sacra Communione, quibus nondum inefi amor Dei purissimus, & omnis mixtus expiari.

24 Oblatio in Templo, quæ ſiebat à Beata M. V. in die Purificationis ſue per duos pullos Columbarum, unum in holocaustum, & alterum pro peccatis, ſuffi- ciente teſtatur, quod indigerit purificatione, & quod filius, qui offerebatur, etiam macula matris macula- tus eſt, ſecundum verba legis.

25 Dei Patris fedentis Simulacrum nefas eft Christia- no in Templo collocare.

26 Laus, quæ defertur Mariz, ut Mariz, vana eſt.

27 Valuit aliquando Baptismus ſub hac forma col- latus: In nomine Patris, &c. prætermis illis: Ego te baptizo.

28 Valet Baptismus collatus à Ministro, qui omni ritu extermen, formamque baptizandi obſeruat, in iis vero in corde ſuo apud ſe refolvit: Non intendō facere, quod facit Ecclesia.

29 Furilis, & toro convulsa eft aſterio de Pontificis Romani ſupra Concilium OEcumenicum auctoritate, atque in fidei questionib⁹ decernendis infallibilitate.

30 Ubi qui invenierit doctrinam in Augustino clare fundatam, illam abſoluti potest tenere, & docere, non recipiendo ad ullam Pontificis Bullam.

31 Bulla Urbani VIII. in eminenti, eft ſubreptita.

Quibus maturè confideratis, Idem Sanctissimus ſe- tuit, & decrevit, 31. ſupradictas Propositiones tamquam temerarias, ſcandalofas, male fonantes, injuriofas, Heresi proximas, Heresiſapientes, errantes, ſchismati- cas, & hereticas reſpective, eſſe damnandas, & prohibendas, ſicut eſt eaſa damnat, & prohibet, ita quicunque illas, aut coniunctim aut divisim docerit, defendet, ediderit, aut de eis etiam disputative, publice & aut privatum tractaverit, niſi forſan impugnando, ipſo fallo incidat in excommunicationem, a qua non poſſit (præterquam in articulo mortis) ab alio, quacunque etiam dignitate fulgente, niſi a pro tempore exiftente Romano Pontifice, abſoluti.

32 Infoper districte in virtute Sancte Obedientie, & ſub intermissione Divini Judicii prohibet omnibus Christifidelibus, cuiuscumque conditionis, dignitatis, & ſtatutis, etiam ſpeciali, & ſpecialiſſima nota dignis, na- prædictis opinioneſ, aut aliquam ipsarum ad proximam

dudicando dictavit.

33 Non intendit tamen Sanctitas ſua per hoc decre- tum alias Propositiones in majori numero ultra ſupra- dictas 31. jam exhibitas, & in hoc Decreto non ex- preſſas, approbare.

Alexander Speronis S. R. & Univ. Inquis. Not.

Loco + Sigilli.

Premissum Decretum fuit publicatum 20. Decem- bris 1690.

